

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 3-a după Paști (a Femeilor Mironosițe)

Smerita cugetare

Mergeți pe calea sfințelor femei spre Hristos, mergeți după sfințele femei mironosițe — și veți ajunge acolo unde se bucură și ele cu bucurie veșnică fără sfârșit!

SFÂNTUL LUCA AL CRIMEEI

Femeile Mironosițe, model pentru femeia creștină

Preafericitul Daniel
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

1 Vocația femeilor creștine de astăzi este de a mărturisi credința în Hristos Cel răstignit și înviat, de a da viață și a proteja viața copiilor, de a promova iubirea milostivă față de semenii, de a aduce pace și comuniune, prin prezența și lucrarea lor în Biserică și în societate.

2 Biserica conștientizează rolul pe care îl are femeia în actul educațional și formativ al copiilor și tinerilor, în sânul familiei.

3 Femeile Mironosițe sunt icoana tuturor femeilor credincioase din Biserică.

4 Mamele și bunicile creștine rugătoare, prin evlavia, bunătatea, smerenia și înțelepciunea lor, sunt o binecuvântare pentru familie și Biserică.

5 Pentru femeia creștină, modelul consacrat este cel conferit de Maica Domnului, de femeile mironosițe, prăznuite în chip deosebit în Biserica Ortodoxă în Duminica a treia după Sfințele Paști, și de toate sfințele femei din Calendarul Creștin Ortodox.

6 Femeile și mai ales mamele creștine de astăzi trebuie să vadă în femeile mironosițe adevărate modele care le inspiră să ducă o viață de sfințenie și dăruire de sine în cadrul Familiei, Bisericii și Societății.

7 Evlavia, bunătatea și smerenia mamelor și bunicii creștine rugătoare sunt o binecuvântare pentru familie și Biserică, mai ales în vremuri de tulburare și descumpănire.

8 Femeile mironosițe reprezintă și pe acele femei care au devenit, prin lacrimi de pocăință și prin multă rugăciune, prin nevoință și prin slujbe dis-de-dimineată în biserică, maici, monahii sau călugărițe născătoare de virtuți sfinte ale credinței creștine: evlavia, smerenia, ascultarea, bunătatea inimii.

Sursa: Basilica.ro

Să învățăm din pilde

Trei cuvinte care arată că Dumnezeu există

Părintele Arsenie Boca | Doxologia.ro

C Ca să ne dăm seama cât de adânc a pătruns în oameni faptul Învierii lui Iisus e de ajuns să pomenim o întâmplare:

Un alt Iacov, însărcinat cu „lichidarea treburilor” lui Dumnezeu pe pământ, ține în fața unei foarte numeroase adunări o strălucită cuvântare de câteva ceasuri, „dovedind” – chipurile! – că nu există Dumnezeu. Și fiind încântat de cuvântarea sa și de temeierile „dovezilor”, vru să mai dea o dovadă. Drept aceea, dete îngăduință ca acela care se va simți în stare să-l contradică are cinci minute liber s-o facă în fața adunării. Din mulțime se desprinde un preot umilit la chip, dar cunosător de oameni și cu flacăra credinței în inimă.

– Ai grijă, n-ai decât cinci minute!

– E și prea mult, răspunse preotul.

Ajuns în fața mulțimii, se produse un freamăt și începu cea mai scurtă cuvântare așa:

– Fraților, Hristos a înviat!

Și toată sala răspunse:

– Adevărat a înviat!

Ce a urmat nu mai interesează. Faptul dovedește însă esențialul: în străfundurile omului este o reacțiune esențială față de negație, față de moarte.

„Hristos a înviat!” înseamnă: Într-adevăr Dumnezeu există!

„Hristos a înviat!” înseamnă: Într-adevăr există lumea cerească, ca lume reală și fără de moarte!

„Hristos a înviat!” înseamnă: Toate nădejdiile bune ale omenirii sunt îndreptățite!

Toate problemele principale și grele sunt lămurite, cătușele întunericii și ale tristeții sunt sfărâmate fiindcă: „Hristos a înviat!”.

Semnificațiile duminicilor și a sărbătorilor din perioada Pentecostarului

Pentecostarul este perioada dintre Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos și Duminica tuturor Sfinților (duminica de după Cincizecime), adică perioada de bucurie a Bisericii pentru Învierea, Înălțarea la cer a Domnului Hristos și pentru Pogorârea Duhului Sfânt. Tot Pentecostar se numește și **cartea de slujbă care cuprinde toate rânduielile liturgice din această perioadă**. Numele Pentecostarului (de la grecescul Pentikostarion, πεντηκοσταιριον), i se trage tocmai de la perioada de cincizeci de zile ale cărei cântări le cuprinde, numită Cincizecime (gr. penticosti, πεντηκοστή). El conține „cântările de veselie ale Învierii lui Hristos în care se vedește prețutindena bucuria cea mare a creștinului”.

Dacă Triodului îi este specifică pocăința, efortul omului în căutarea lui Dumnezeu, Pentecostarul încununează acest efort, prezentându-L pe Dumnezeu în ipostaza în care El se pleacă spre om pentru a-l face pe acesta părtaș dărilor Sale. În perioada Postului Mare, omul se supune unui îndelungat efort ascetic, dar întreaga pocăință pe care el o face în tot acest timp este însoțită de nădejde, de speranță că efortul lui va fi încununat, și această bucurie a încununării învâluie de-a dreptul creștinătatea în noaptea de Paști, când Pentecostarul vestește lumii Învierea lui Hristos, chemând întregul univers să se împărtașească de bucuria cea mare a Învierii Domnului.

Pentecostarul începe cu rânduiala de slujbă pentru **ziua de Paști**, cu Liturgia Paștilor, care este aceeași pentru fiecare zi a **Săptămânii luminate**.

A doua săptămână după Paști este a opta zi a celebrării pascale și ultima zi a săptămânii luminate. Această duminică este celebrată în memoria **întâlnirii lui Iisus cu Apostolul Toma**. În această zi, Biserica reamintește celor care nu l-au văzut pe Hristos cu ochii (și nici nu s-au atins de trupul înviat al Domnului), că ating și gustă pe Domnul în Sfânta Împărtașanie și în Cuvântul lui dătător de viață.

A treia duminică după Paști este dedicată femeilor mironosițe care s-au îngrijit de trupul lui Hristos la moartea Lui și care au fost primele înștiințate de Învierea Lui. În Biserica Ortodoxă Duminica Mironosițelor este și **ziua dedicată special cinstirii tuturor femeilor**. Pentru creștini se dorește evidențierea valorii și aprecierii femeii în general, în calitatea ei fie de soră, mamă, bunică, soție, fiică ori prietenă. Prin intermediul acestei sărbători stabilite, întreaga Biserică își manifestă recunoștința și prețuirea față de „cea prin care este adusă viața”. Prin aceasta înțelegându-se cinstirea acordată atât față de menirea firească a unei femei de a naște, dar și cea duhovnicească, prin care poate lumina și conduce suflete spre Dumnezeu. Și aceasta cu ajutorul virtuților pe

care și le poate însuși conlucrând cu Dumnezeu. Se arată astfel o egală prețuire atât față de mamă cât și de monahie sau fecioară, căi binecuvântate de Biserica Creștină.

A patra duminică este dedicată însănătoșirii de către Hristos a slăbănogului, după cum spune evanghelia lui Ioan. Biserica ne aduce aminte de adevărul că prin botezul în biserică și noi am fost însănătoșiți și mântuiți de Hristos, spre viața veșnică.

Joia celei de-a patra săptămâni este numită înjumătățirea praznicului, în care Iisus îi învață pe ucenicii săi despre misiunea Sa și le cere să ducă mai departe învățătura Lui. Din nou ni se amintește adevărul prezenței Stăpânului și a promisiunii Lui: „Dacă e cineva însetat lăsați-l să vină la Mine și să bea” (Ioan 7,37).

A cincea duminică de după Paști este a unei femei din Samaria cu care Hristos a vorbit la fântâna lui Iacob (Ioan, cap. 4). Tema este „apa vieții” și recunoașterea lui Iisus ca Mesia. (Ioan 4,1-10; 25-26)

A șasea duminică comemorează însănătoșirea orbului din naștere. Evanghelia Sfântului Ioan (cap. 9) ne spune cum Iisus a folosit lut din salivă și i-a spus omului să se spele în apele Siloamului.

Încheierea (odovania) praznicului Paștilor se face în a 39-a zi, în miercură din a șasea săptămână după Paști. În această zi Sfântul Epitaf este luat de pe sfânta masă (unde a fost așezat la Denia Prohodului Domnului) și pus la locul său, de obicei în Sfântul Altar.

A doua mare sărbătoare a acestei perioade este Înălțarea Domnului. După 40 de zile de la Paști, Iisus s-a înălțat la cer pentru a fi preamărit la dreapta Tatălui. Înălțarea lui Hristos este plecarea Sa fizică din această lume după Înviere. Este întoarcerea glorioasă a Tatălui care L-a trimis în lume să îndeplinească lucrarea pe care L-o încredințase (Ioan 17, 4-5).

În **Duminica a șaptea după Paști**, comemorăm pe Sfinții Părinți de la Sinodul întâi ecumenic.

Pogorârea Duhului Sfânt (Cincizecimea sau Rusaliile) este a treia sărbătoare din Perioada Pentecostarului și reprezintă împlinirea misiunii lui Hristos și începutul erei mesianice a Împărăției lui Dumnezeu care este prezent în lume în mod mistic în Biserica lui Hristos. Cea de-a cincizecea zi reprezintă un început al veacului care este dincolo de limitele acestei lumi, cincizeci fiind acel număr care înseamnă etern și împlinire cerească în limba ebraică.

Duminica ce urmează după Cincizecime este dedicată tuturor Sfinților, atât celor cunoscuți nouă, cât și celor pe care-i cunoaște numai Dumnezeu. Sfinții au existat în toate timpurile, și au apărut din toate colțurile lumii. Aceștia au fost Apostoli, Martiri, Profeți, Ierarhi, Monahi și Drepti, diferiți și totuși toți au fost insuflați de același Duh Sfânt. Pogorârea Sfântului Duh ne ajută pe noi să ne ridicăm deasupra stării de păcătoșenie și să atingem starea de sfințenie, împlinind astfel îndemnul lui Dumnezeu: „fiți sfinți, pentru că și Eu sunt sfânt” (Lev. 11,44, 1 Petru 1,16 etc.). De aceea, Biserica a rânduit ca să-i comemorăm pe toți Sfinții în prima Duminică după Cincizecime.

Semnificația acestei duminici se prelungește și opt zile mai târziu, în **a doua Duminică după Cincizecime**, când bisericile ortodoxe îi comemorează pe toți sfinții, cunoscuți și necunoscuți, care au strălucit în teritoriile lor. Sfinții din toate timpurile, și din toate neamurile sunt văzuți ca o îndeplinire a promisiunii lui Dumnezeu de a mântui omenirea căzută. Exemplul lor ne încurajează să „lăsăm grijile deoparte și păcatul care ne copleșește cu atâta ușurință” și să „alergăm cu răbdare în cursa care ne este pusă înainte”. (Evrei 12, 1). Astfel, în această duminică, **Biserica Ortodoxă Română îi prăznuiește pe sfinții români**, conform hotărârii din 20 iunie 1992 a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.